

А жінка його, Лотова, озирнулась
позад нього — і стала стовпом соляним.

Книга Буття

І праведник йшов — за посланцем од Бога,
Могутній і світлий, між чорних узвиш,
Дружині ж його прокричала тривога:
Не пізно іще, озирнися скоріш

На вежі червоні вітчизни — Содому,
На двір і майдан, де твій кужіль і сміх,
На вікна порожні високого дому,
В якому дітей народила своїх.

Як тільки поглянула, очі змертвіли,
Навік закував їх у темряву біль,
І ноги швидкі до землі прикипіли,
І тіло спрозоріло, ствердло на сіль.

Хто жінку сердешну оплакуватиме?
Напевно, здається, що втрата мала?
Лиш серце моє вже довік не забуде
Оту, що за погляд життя віддала.

24 лютого 1924